

Arrest

nr. 258 892 van 30 juli 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 19 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinuies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van haar advocaat M. VANDEWALLE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 28 september 2015 diende verzoeker met hun zoon Z. en zoon J. en diens echtgenote ook een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 15 december 2015 dienden de echtgenote van verzoeker voor zichzelf en hun drie minderjarige zonen en hun dochter K. een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 12 oktober 2017 weigerde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker en zijn vrouw en hun kinderen.

Op 28 februari 2019 dienden verzoeker en zijn vrouw opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 16 juli 2019 verklaarde het CGVS deze volgende verzoeken niet-ontvankelijk.

Op 2 januari 2020 dienden verzoeker en zijn vrouw opnieuw een verzoek om internationale bescherming in.

Op 8 april 2020 verklaarde het CGVS deze verzoeken niet-ontvankelijk. Tegen deze beslissingen dienden verzoeker en zijn vrouw een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 251 716 van 26 maart 2021 verwierp de Raad dit beroep.

Op 11 mei 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoek om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) voor verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

naam: K.

voornaam: B. R.

geboortedatum: [...]1974

geboorteplaats: Z.

nationaliteit: Irak

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 10/04/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoeker om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28/09/2015; 28/02/2019; 02/01/2020; internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CGVS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen."

Op 11 mei 2020 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten voor de echtgenote van verzoeker en hun minderjarige kinderen, de meerderjarige dochter R.K.B. en de meerderjarige zoon R.Z.B. Zij dienden eveneens een beroep in bij de Raad, gekend onder de respectievelijke rolnummers (RvV 248 651, RvV 247 995 en RvV 248 008).

Bij arrest nr. 258 891 van 30 juli 2021 vernietigde de Raad de bijlage 13quinuies van 11 mei 2020 voor de echtgenote en minderjarige kinderen.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

Hij licht zijn middel onder meer toe als volgt:

"[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de verweester de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Het evenredigheidsbeginsel waarborgt dat het verweester in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt. Daarnaast houdt het redelijkheidsbeginsel in dat de opgegeven motieven kunnen verantwoorden om tot een bepaalde beslissing te zijn gekomen.

4.3. Het gezins- en familieleven - hoger belang van het kind - gezondheidstoestand

4.3.1. Algemeen

Het bestreden bevel werd genomen in uitvoering van het art. 7 Vreemdelingenwet.

Art. 7 Vw. bepaalt dat de hogere rechtsnormen onverminderd gelden:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af geven."

Het feit dat verweester een gebonden bevoegdheid zou hebben bij het afleveren van een bijlage 13quinuies wordt dus zonder meer getemperd en verweester dient rekening te houden met hogere rechtsnormen.

Dit blijkt uit de bewoordingen van art. 7 : "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag..."

Het respect voor het familieleven en gezinsleven wordt gewaarborgd door art. 8 E.V.R.M. dat rechtstreekse werking heeft. Naast het art. 8 E.V.R.M., wordt het gezinsleven ook tevens verzekerd door art. 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Het Handvest, dat rechtstreekse werking heeft, stelt in het art. 7 het volgende:

*"De eerbiediging van het privé-leven en van het familie- en gezinsleven:
Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie."*

Bovendien stelt het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk dat verweester rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij elke verwijderingsmaatregel:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. "

Verzoeker wenst dan ook te wijzen op de rechtspraak van de Uw zetel dewelke beaamt dat de verweerster in het licht van art. 74/13 Vw. een individueel onderzoek moet doen bij het nemen van een verwijderingsmaatregel (RVV 130 247, 26 september 2014).

Art. 74/13 Vw bevat dusdanig een specifieke zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de verweerster (RVV 19.06.2017, RVV 17.08.2017).

In een tal van arresten werd nog specifiek benadrukt dat bij het nemen van een bevel na afwijzing van het verzoek om internationale bescherming, verweerster rekening moet houden met het gezinsleven van de vreemdeling (RVV 24.04.2015, en 10.10.2015).

Huidige beslissing schendt de vermelde grondrechten en wetsartikelen. Verzoeker heeft immers weldegelijk een privé- en gezinsleven in België.

4.3.2. Gezins- en familieleven en het hoger belang van het kind

Verzoeker verblijft intussen bijna 5 jaar in België.

Verzoeker woont samen met zijn echtgenote en volgende kinderen te [...] Haacht, [...]:

- R., N. B.*
- R., R. B.*
- R., M. B.*
- R., K. B.*
- R., Z. B.*

Zoon R. J. B. woont tevens in België samen met zijn echtgenote en hun drie minderjarige kinderen, verzoekers kleinkinderen.

[...] Dit betekent dus dat de beslissing van verweerster tot gevolg heeft dat het kerngezin van verzoeker, dat al jaren samenleeft, zou worden gescheiden van elkaar. Verweerster is niet redelijk.

Verzoeker heeft amper nog familie in zijn herkomstland.

Nergens in de bestreden beslissing kan gelezen worden hoe deze bestreden beslissing rekening houdt met deze gezinssituatie...

Uit beslissing van de verweerster blijkt geenszins dat er onderzoek werd gedaan naar de familiale toestand van verzoeker ofdat er rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker.

Niet alleen het art 8 E.V.R.M. en het art 7 van het Handvest van de EU grondrechten werden manifest geschonden maar ook de bijzondere zorgvuldigheidsplicht van het art. 74/14 Vw en de motiveringsplicht werden door verweerster miskend.

Daarenboven werd er geen rekening gehouden met het hoger belang van het kind.

Verzoeker heeft twee minderjarige zonen:

- R., N. B. (° [...]2008, Mosul)*
- R., R. B. (° [...] 2007, Mosul)*

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat het hoger belang van het kind werd getoetst.

Uit het navolgende zal blijken dat het belang van het kind, zoals vervat in onder meer art. 22bis grondwet, Art 24 Handvest EU grondrechten evenals het kinderrechtenverdrag, werd miskend door verweerster.

Verzoeker wenst er nogmaals op te wijzen dat ook het art. 74/13 Vw. uitdrukkelijk bepaalt dat bij elke beslissing tot verwijdering rekening moet gehouden worden met het hoger belang van het kind.

Het art. 22bis van de Grondwet bepaalt:

"Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in art. 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind."

Art. 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dat rechtstreekse werking heeft, bepaalt het volgende omtrent de rechten van het kind:

"Rechten van het kind

- 1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.*
- 2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.*
- 3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."*

De belangen van het kind dienen in overweging genomen te worden in elke fase van de procedure en bij elke beslissing. Met andere woorden, de belangen van het kind moeten de eerste overweging zijn bij een administratieve handeling.

Het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind vermeldt in het art. 3 het volgende:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

De kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten. Volgens General Comment nr. 14 van het VN Kinderrechtencomité bij het Internationaal Kinderrechtenverdrag dient er een best interest assessment te gebeuren in het kader van elke beslissing met betrekking tot een kind. Elementen die in overweging genomen dienen te worden in het kader van het hoger belang zijn de volgende: mening van het kind, de identiteit van het kind, het behoud van de familiale banden, de zorg, bescherming en ontwikkeling van het kind, kwetsbaarheid, recht op gezondheid, recht op onderwijs.

De twee kinderen zijn momenteel 12 en 13 jaar oud.

[...]

De kinderen verblijven sedert hun 7ste en 8ste levensjaar in België. Zoals blijkt uit de verklaringen MVA 1526635 dd. 18.02.2020 (stuk 6) zijn de kinderen geïntegreerd, spreken ze de taal, volgen ze school in België.

Het belang van het kind vereist dat de mogelijkheden om het verderzetten van het onderwijs- en of opleidingstraject concreet en realistisch bekeken wordt.

De echtgenote van verzoeker smeekt in haar MVA 1526635 van dezelfde datum (stuk 6) rekening te willen houden met het belang van het kind:

"De kinderen kunnen geen vaste vrienden hebben. Het is psychisch niet gezond voor hun. Wij hopen dat er deze keer rekening gehouden wordt met de kinderen. Zij zijn onschuldig. Ze gaan naar school, maar zijn anders dan de andere kinderen omdat ze geen rechten (geen papieren) hebben"

Verzoeker stelt vast dat verweerster zich beperkt tot een standaardmotivering. Aangaande de hierboven opgesomde punten werd verder niet gemotiveerd.

Verweerster schendt de motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.
[...]

Verzoeker voert onder meer de schending aan van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM. Hij stipt onder meer het hoger belang van het kind aan en stelt dat met het hoger belang van zijn kinderen geen rekening is gehouden, terwijl dit nochtans moet bij het nemen van een verwijderingsmaatregel. Een zorgvuldig onderzoek van de specifieke situatie is vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker wijst erop dat hij ondertussen 5 jaar in België verblijft met zijn echtgenote en 6 kinderen, waarvan 5 kinderen op hetzelfde adres. Hij stipt aan dat de beslissing van de gemachtigde tot het gevolg heeft dat zijn kerngezin, dat al jaren samen leeft, zou worden gescheiden van elkaar. Verzoeker stipt aan dat nergens uit de beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met onder meer het hoger belang van de kinderen. Verzoeker wijst op zijn twee minderjarige zonen, geboren in 2008 en 2007 en ook op het bepaalde in artikel 24 van het Handvest. Hij onderstreept daarbij het bepaalde in artikel 24, lid 2 van het Handvest dat stelt dat bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particulieren, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Verzoeker wijst erop dat de kinderen 12 en 13 jaar oud zijn en dat het hoger belang van het kind vereist dat de mogelijkheden om het onderwijs- en of opleidingstraject verder te zetten concreet en realistisch moeten bekeken worden. Verzoeker wijst er tot slot op dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot de standaardmotivering en dat aangaande het hoger belang van het kind onder meer niet werd gemotiveerd, zodat ook de motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht geschonden zijn.

Beoordeling

De rechtsgrond van de bestreden beslissing is artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”

Verzoeker betwist niet dat hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Echter uit de aanhef van de toegepaste rechtsgrond blijkt dat in een dergelijke situatie een bevel moet worden opgelegd *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Uit deze aanhef blijkt dan ook dat de gemachtigde moet rekening houden met onder meer het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, op voorwaarde dat verzoeker een beschermingswaardig gezins- en/of privéleven kan aannemelijk maken. Blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) valt het hoger belang van het kind ook onder de beoordeling van artikel 8 van het EVRM.

Door het EHRM wordt bijzondere aandacht besteed aan de omstandigheden van de betrokken minderjarige kinderen. Zo stelt het Hof in het kader van een fair balance test: *“the Court observes that the best interests of the applicant’s children must be taken into account in this balancing exercise (...). On this particular point, the Court reiterates that there is a broad consensus, including in international law, in support of the idea that in all decisions concerning children, their best interests are of paramount importance (see Neulinger and Shuruk v. Switzerland, cited above, § 135, and X v. Latvia, cited above, § 96. Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight.”* En verder *“It [the Court] reiterates that national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any such removal in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly affected by it.”* (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse t. Nederland, § 118-120). Zie ook in het kader van de proportionaliteit: *“Lorsqu’il y a des enfants, la question fondamentale est celle de savoir si ceux-ci sont d’un âge où ils peuvent s’adapter à un environnement différent (voir parmi d’autres, Darren Omeregie et autres, précité, §66, Arvelo Aponte c. Pays-Bas, n° 28770/05, § 60, 3 novembre 2011). Il ressort au surplus de la jurisprudence de la Cour que, lorsqu’il s’agit de familles avec enfants, l’intérêt supérieur de l’enfant doit constituer la considération déterminante des autorités nationales dans*

l'évaluation de la proportionnalité aux fins de la Convention." (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, Paposhvili t. België, § 143 - 144).

Hieruit blijkt dat het Hof onderstreept dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationaal recht, dat in alle beslissingen die betrekking hebben op kinderen, hun hoger belang zeer belangrijk is. Aan deze belangen die op zich niet beslissend zijn, moet wel voldoende gewicht toegekend worden. Nationale instanties moeten de praktische haalbaarheid en proportionaliteit nagaan bij de door hen genomen verwijderingsmaatregelen en moeten effectieve bescherming en voldoende gewicht toekennen aan de hogere belangen van de kinderen, waarop die maatregelen een directe weerslag hebben.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Uit de procedure aangaande internationale bescherming blijkt dat in de beslissing van het CGVS van 8 april 2020 aangaande de integratie van de kinderen wordt gemotiveerd dat: *"verder haalden u en uw vrouw de integratie van jullie kinderen in België aan, vertelden dat zij hier naar school gaan en het moeilijk is om hier eerst vrienden te maken en dan te vertrekken (verklaringen MVA [...]). Dit is geen element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u voor een internationale beschermingsstatus in aanmerking komt. Deze elementen houden immers geen verband met een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade, en zijn bijgevolg niet relevant in het kader van een verzoek om internationale bescherming."* De Raad kan het CGVS volgen dat deze elementen geen relevantie hebben in het kader van een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade in de zin van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ook bevestigd bij arrest nr. 251 716 van 26 maart 2021.

Vooraleer de gemachtigde van DVZ evenwel een verwijderingsmaatregel neemt, is het evenwel duidelijk dat wel met het hoger belang van het kind moet rekening gehouden worden zoals artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet voorschrijft. Dit geldt eveneens als de kinderen zelf niet het voorwerp uitmaken van de huidige verwijderingsmaatregel. Zo stelde het Hof van Justitie: *"Bovendien is in artikel 24, lid 2, van het Handvest bepaald dat bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, de belangen van het kind een essentiële overweging vormen. Daaruit volgt dat deze bepaling zelf in ruime bewoordingen is gesteld en van toepassing is op besluiten die – zoals het geval is bij een terugkeerbesluit tegen een onderdaan van een derde land, die ouder is van een minderjarig kind – niet gericht zijn tegen deze minderjarige, maar wel aanzienlijke gevolgen met zich meebrengen voor deze minderjarige."* (HvJ 11 maart 2021, C-112/20, MA tegen Belgische Staat, punt 36)

Zoals verzoeker aanstipt, blijkt alvast uit de motieven van de bestreden beslissing niet dat er met het hoger belang van de kinderen werd rekening gehouden. In het administratief dossier zit wel een *"evaluatiemerk op artikel 74/13"* van 11 mei 2020, dat van het nemen van de bestreden beslissing. In deze nota wordt gesteld dat: *"deze evaluatie [...] gebaseerd [is] op alle actueel in het dossier aanwezige elementen, met inbegrip van de verklaringen afgelegd tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van het verzoek om internationale bescherming"*. Daarin staat onder *"hoger belang van het kind"* vermeld: *"betrokkene verblijft in België met zijn twee minderjarige kinderen. Het is in het hoger belang van de minderjarige kinderen om bij de beide ouders te blijven en mee gevolgd te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten"*.

Onder *"gezins- en familieleven"* wordt gesteld: *"Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden. Daarnaast verblijven vier meerderjarige kinderen van betrokkene in België, maar die behoren niet tot de gezinskern van betrokkene. Niettemin maken drie van de vier meerderjarige kinderen van betrokkene eveneens het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten."*

Ook al kan uit deze nota blijken dat de gemachtigde wist dat hij voor het nemen van de verwijderingsmaatregel moet rekening houden met het hoger belang van het kind, kan bezwaarlijk uit dit standaardmotief blijken dat de gemachtigde op afdoende wijze heeft rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8

van het EVRM. Zoals supra aangehaald wijst verzoeker op de scholing en hun lange verblijf in België. Uit het dossier blijkt dat de Iraakse kinderen sedert 2015 in het land zijn. Zij waren dus bij het nemen van de bestreden beslissing reeds 5 jaar in België, grotendeels in het kader van hun procedures inzake internationale bescherming. Het gaat om kinderen van 12 en 13 jaar oud bij het nemen van de beslissing. Bijgevolg kan verzoeker gevolgd worden waar hij stelt dat de mogelijkheden om het onderwijs- en of opleidingstraject verder te zetten concreet en realistisch moeten bekeken worden. Het EHRM stelt immers dat bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de praktische haalbaarheid en proportionaliteit moeten nagaan worden waarbij voldoende gewicht moet toegekend worden aan de hogere belangen van de kinderen. Een dergelijk zorgvuldig onderzoek blijkt niet met de loutere stelling dat het in het belang is van de kinderen dat ze de ouders volgen.

In casu wordt de schending aangenomen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM, die een zorgvuldig rekening houden met het hoger belang van het kind inhouden.

Verder kan de Raad ook geen abstractie maken van het feit dat bij arrest nr. 258 891 van 30 juli 2021 de bijlage 13quinuies van de moeder en de twee minderjarige kinderen werd vernietigd. Bijgevolg moet deze geacht worden nooit te hebben bestaan en kunnen de motieven in de evaluatienota *“Betrokkene verblijft in België met zijn echtgenote en hun twee minderjarige kinderen. Zij maken allen het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten. Bijgevolg blijft de gezinskern behouden.”* niet langer staande blijven. Nu de echtgenote en minderjarige kinderen niet langer het voorwerp uitmaken van een bevel om het grondgebied te verlaten, is er geen garantie dat de gezinskern behouden blijft. In die zin kan verzoeker gevolgd worden dat de bestreden beslissing tot het gevolg heeft dat zijn kerngezin, dat al jaren samen leeft, zou worden gescheiden van elkaar. Er kan niet betwist worden dat verzoeker met zijn minderjarige kinderen een beschermingswaardig gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM, aangezien dat tussen een ouder en een minderjarig kind wordt vermoed (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30; EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35, EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, § 35. EHRM 19 februari 1996, nr. 23218/94, Gül v. Zwitserland, § 32; EHRM 24 april 1996, nr. 21794/93, C. v. België, § 25; EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland §60). Ook tussen verzoeker en zijn vrouw moet een beschermingswaardig gezinsleven worden aangenomen.

Ook in die zin wordt een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

Het onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen stelt verweerder vooreerst dat de bestreden beslissing *“niet meer is dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus”*. Hij verwijst daarbij naar het bepaalde in artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat deze wetsbepaling voorziet dat eens het CGVS de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, gemotiveerd op basis van een van de gronden voorzien in artikel 7 van de Vreemdelingenwet, neemt niet weg dat zoals supra aangehaald en door verzoeker aangestipt artikel 7 aanvangt met *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Zoals verzoeker terecht aanstipt wordt de zogenaamde “gebonden” bevoegdheid dan ook hierdoor genuanceerd. Verweerder erkent overigens zelf dat indien hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, de gemachtigde geen bevel om het grondgebied te verlaten kan afgeven, ook al werd geen internationale beschermingsstatus gegeven.

Verder wijst verweerder ook op de synthesesnota in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder stelt dat verzoeker dan ook niet kan gevolgd worden dat de gemachtigde voor het nemen van de beslissing geen evaluatie heeft gemaakt conform artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verder stipt hij aan dat uit die evaluatie blijkt dat het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel en dat het kerngezin aldus behouden blijft. Verweerder betwist het beschermingswaardig gezinsleven of familieleven van het kerngezin niet. Verweerder concludeert in de nota dat een schending van een hogere rechtsnorm niet aan de orde is. De Raad kan verweerder volgen dat uit het administratief dossier blijkt dat er rekening werd gehouden met het bepaalde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Echter, aangezien hiervan niets blijkt in de bestreden beslissing, kan het verzoeker niet verweten worden dat hij van het tegenovergestelde overtuigd is. Hoe dan ook blijkt dat de Raad supra heeft geoordeeld dat niet op afdoende wijze is rekening gehouden met het hoger belang van de minderjarige kinderen in die evaluatienota en blijkt eveneens dat nu de bijlage

13quiquies van de echtgenote van verzoeker en van de minderjarige kinderen werd vernietigd, niet langer kan gevolgd worden dat het kerngezin behouden blijft.

Het betoog van verweerder doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 11 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. MAES